

ČEŠČEN BODI, OČE!

*Češčen bodi, Oče.
Češčena bodi, Beseda.
Češčen bodi, Duh.
Češčeno naj bo tvoje veličastvo!*

*Naj bom rešen
in bom reševal.
Naj bom svoboden
in bom osvobajal.
Naj poslušam
n poslušali me bodo.
Naj bom očiščen
in bom očiščeval.*

*Luč sem zate,
ko me vidiš.
Ogledalo sem zate,
ko me razumeš.
Vrata sem zate,
ko potrkaš po meni.
Pot sem zate,
ko prihajaš k meni.*

*Modrost očetov;
po plesni pesmi iz Janezovih del*

*Gospod, slavil te bom
z vsem svojim srcem, pripovedoval
bom o vseh tvojih čudovitih delih.
Ps 9,2*

Vsebina

- **Uvod**
- **Osrednja tema: LECTIO DIVINA**
- **Utrinek: O molitvi**
- **Medsebojni odnosi: Sreča enega - kaj lahko naredim zase?**
- **Napovednik za prihajajoče koledarsko obdobje**
- **Odmevi: ogled razstave ŽIVA BESEDA
Potepanje po E7
Romanje na Sveto goro**
- **Koledar prireditev v septembru in oktobru**
 - Duhovne vaje za razvezane
 - Vabilo na kostanjev piknik
- **Za vas smo prebrali (povzetki zanimivih knjig)**
- **Oglasi, obvestila**

Uvod

Pogumno smo zakorakali že v peto leto delovanja naše skupine in pred vami je nova številka glasila. Tudi letos se bomo trudili, da bi vam ponudili čim več informacij o dogodkih, povezanih s skupino ter z izbranimi temami o medsebojnih odnosih in letošnjo osrednjo temo - molitvijo s svetim pismom - ustvarili zanimiv in koristen časopis, ki ga boste z veseljem prelistali. Zaradi omejenih finančnih sredstev bo žal ostal nespremenjen, čeprav si ga želimo tudi oblikovalsko izboljšati. Zato pa se bomo toliko bolj potrudili z vsebino. Seveda še naprej upamo na sodelovanje vas bralcev in članov skupine SRCE, saj glasilo ustvarjate prav vi s svojimi prispevki. Vsem bralcem želim uspešno in duhovno bogato šolsko leto, naj vas pri vašem delu in življenju spremlja Božji blagoslov

Helena Reščič

Dragi bralci in bralke glasila SRCE. To leto je v slovenski Cerkvi leto Svetega pisma. V sklopu tega dogajanja je bila pri Sv. Jožefu v Ljubljani od 5. junija do 30. septembra odprta razstava Svetega pisma. Z njo smo želeli prispevati k večji domačnosti vseh s to knjigo Božje besede, po kateri se z nami pogovarja sam Stvarnik in Odrešenik. V tem duhu bi vam rad bi spregovoril o preprosti metodi branja in poglobljanja v Sveto pismo, ki se imenuje *lectio divina* in so jo uporabljali že cerkveni očetje.

Mladim in mladim po srcu jo lahko priporočimo kot molitveno vajo. Sestavljena je iz treh stopenj: branje, premišljevanje in zrenje.

- **Branje (*lectio*)** je prvi del metode. Večkrat preberemo svetopisemsko besedilo. Besede, ki se nas dotaknejo, lahko podčrtamo. Glagole lahko označimo posebej, osebe posebej, dejanja posebej, čustva in ključne besede posebej. To nam pomaga, da se osredotočimo. Razum, domišljija in čuti se usmerijo na vsebino odlomka. Tako se nam tudi že zelo znani odlomki zdijo vedno znova novi in zanimivi. Prav prek branja vsakič odkrivamo nove razsežnosti, pomene in globino besedila. Če smo odprti Svetemu Duhu, lahko za branje porabimo kar nekaj časa (vsaj 20 minut). Odlomek, ki smo ga prebrali, lahko poskušamo razumeti znotraj širšega konteksta odlomkov pred našim besedilom in po njem, znotraj poglavja in znotraj sklopa same svetopisemske knjige. Vse to nam pomaga razumeti pomen besedila. Vsekakor je zelo pomembno, da se ne usmerimo takoj v razmišljanje o tem, kaj hoče odlomek povedati meni osebno. Če storimo to takoj na začetku, vsebino in pomen navadno razumemo napačno.

- **Premišljevanje (*meditatio*)** je nadaljevanje branja. Razmišljamo o večnih vrednotah, o katerih govori besedilo. Medtem ko sem pri branju povabljen v zgodovinske, geografske in kulturne koordinate besedila, sem pri premišljevanju postavljen pred vprašanje: »Kaj besedilo pove meni?« Katero je sporočilo Besede, ki trdno velja tudi danes? Božja beseda je namreč živa in oživljajoča. V kaj me vabi ta beseda? Katere večne vrednote so skrite v besedah, dogodkih in osebah, ki nastopajo v odlomku?

- **Zrenje (*contemplatio*)** je zadnji del metode *lectio divina*. Težko ga je razložiti in prav izraziti. Gre za ljubeče prebivanje v besedilu. Še več. Od besedila smo povabljeni v zrenje njega, ki govori prek vsake strani Svetega pisma: v zrenje Jezusa, Očetovega Sina, ki je dal vsem Svetega Duha. Zrenje je čaščenje, hvala in tišina pred Njim, ki je zadnji cilj moje molitve. Jezus Kristus, zmagovalec nad smrtjo, tisti, ki razodeva Očeta, edini posredovalec odrešenja, darovalec evangeljskega veselja. V človeku raste potreba, da bi bil pred skrivnostjo, da bi hvalil in slavil, častil in služil ter okušal Kristusovo navzočnost. Ignacij pravi, da se v zrenje vključimo z vsemi duhovnimi čuti: »gledam«, »poslušam«, »se dotikam«, »okušam« in »voham« (Dv 122-125).

V dejanskem izvajanju metode se vse tri stopnje med seboj prepletajo in niso tako strogo razdeljene. Naša delitev koristi vsem, ki s to vajo začnejo prvič ali znova. Ta molitev je namreč kot rdeča nit, ki naše dneve povezuje med seboj. Kakšen dan se bomo ob svetopisemskem besedilu ustavili bolj s premišljevanjem, naslednji dan pa z branjem ali zrenjem. Na neki dan bomo pri molitvi doživeli prehod iz enega dela metode v drugega, včasih pa ne in bomo ostali le pri enem načinu.

Trojno razlikovanje stopenj *lectio divina* omogoča izraziti njeno osnovno dinamiko. Če jo hočemo še natančneje opisati, lahko rečemo, da ima osem stopenj: branje (*lectio*), premišljevanje (*meditatio*), molitev (*oratio*), zrenje (*contemplatio*), tolažbo (*consolatio*), razločevanje (*discretio*), odločitev (*deliberatio*) in delovanje (*actio*).

- Iz premišljevanja (*meditatio*) se poraja molitev (*oratio*): Gospod, daj mi razumeti večne vrednote tega besedila, ki jih primanjkuje. Pomagaj mi, da bom razumel, kakšno je tvoje sporočilo za moje življenje.

Molitev se osredotoči na čaščenje in zrenje skrivnosti Jezusa, skrivnosti Božjega obličja. Molitev je lahko tudi prošnja za odpuščanje, za luč ali darovanje.

- **Tolažba (*consolatio*)** je zelo pomembna za našo pot molitve. Sveti Ignacij v svoji knjižici Dv večkrat govori o njej. Brez tolažbe molitev izgubi sol in okus. Tolažba je veselje nad Bogom in Jezusom v molitvi. Je dar, ki je pogost sad *lectio divina*. Seveda je Sveti Duh tisti, ki svobodno daje tolažbo, komur hoče. Le iz tolažbe se porodijo pogumne odločitve za ubožstvo, čistost in pokorščino, zvestobo in odpuščanje. Tolažba je prostor velikih notranjih in zunanjih odločitev. Vse, kar ni sad tega daru Svetega Duha, traja le malo časa in je zlahka posledica moralizma, ki si ga sami vsilimo.

- **Razločevanje (*discretio*)** še jasneje izraža moč tolažbe. Evangeljski okus za Kristusove stvari nam da občutljivost za vse, kar je, ali pa ni resnično evangeljsko. Razločevanje je pomembno. Mi nismo poklicani k suženjskemu spolnjevanju zapovedi. Poklicani smo k hoji za Kristusom. Če nismo vstopili v Jezusovo mišljenje in čutenje, v njegov križ, ponižnost in odpuščanje, hoja za njim v vsakdanjih odločitvah ne bo samo po sebi umevna, ampak bo zahtevna in težavna. Potrebno bo razločevati. Sposobnost razločevanja sredi običajnih čustev in vzgibov srca je evangeljska značilnost. Je tako velik dar, da je sv. Pavel prosil, naj ga Bog da vsem kristjanom: »Molim pa tole: naj vaša ljubezen čedalje bolj napreduje v spoznavanju in v vsakršnem zaznavanju, da boste znali razlikovati, kaj je boljše, in boste tako čisti in neomadeževani za Kristusov dan.« (Flp 1,9-10) »In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.« (Rim 12,2) Cerkev danes zelo potrebuje razločevanje, kajti usodne izbire niso o dobrem in zlu (ubiti, krasti), ampak o tem, kaj je boljše za pot Cerkve, za svet, za dobro vseh ljudi, za mlade in za otroke.

- **Odločitev (*deliberatio*)** je naslednji korak. Iz notranjega izkustva tolažbe in potrnosti se naučimo razločevati in odločati za Božjo voljo. Poklicanost je odločitev, ki jo človek stori na podlagi tega, kar mu je Boga dal čutiti, in iz izkušnje, ki jo ima o Njem na podlagi evangelija. Molitveni način *lectio divina* je vaja tudi v razločevanju in odločanju.

- **Delovanje (*actio*)**, ukrepanje je zrel sad vse notranje poti. Branje Svetega pisma in delovanje nista dve vzporedni in med seboj neodvisni stvari. Ne beremo Svetega pisma zato, da bi imeli moč za izpolnitev svojih odločitev! Sveto pismo beremo, premišljujemo in molimo zato, da bi se v nas rodile prave odločitve in tolažba Svetega Duha, ki nam pomaga te odločitve uresničevati. Ne molimo več zato, da bi bolje delovali, ampak da bi doumeli, kaj moramo storiti na podlagi notranje izbire v Bogu in zaradi njega.

Pri tej molitveni metodi so naš spomin, um in volja med seboj usklajeni.

Spomin nam priključuje vsebino odlomka Svetega pisma. Avguštin govori o spominu zato, ker včasih ni bilo na voljo toliko knjig in pisanih besedil kakor danes. Ko so besedilo enkrat slišali, so si ga morali zapomniti. Pomnjenje nas bolj poveže z večplastnostjo pomenov vsakega besedila. Pravi spomin se ne ustavlja le pri glavnih elementih bibličnega dogodka ali besedila, ampak spomni tudi na vse druge razsežnosti in druga besedila, ki so v notranji povezavi med seboj. Za tistega, ki Sveto pismo pozna, kristjan naj bi ga poznal vsaj malo, v njem ni nobene besede, ki ne bi bila povezana z drugimi besedami in knjigami in dogodki. Premišljujemo in preudarjamo povezave in sorodnosti med Jezusovimi dejanji, dogodki, izreki, z vsebino prerokov, psalmov, modrosti in postave. Danes si pri tem lahko zelo uspešno pomagamo s konkordanco. V resnici gre za pravo vajo spomina in srca, kakor je bilo to pri Mariji. Beseda »spomin« nas vabi, naj globlje doumemo, da branje ne pomeni le spominjanje vzporednih bibličnih odlomkov, ampak tudi vseh drugih življenjskih dejstev in dogodkov.

Razum je tisti, ki premišljuje in poskuša dojeti smisel dogodkov. Ni dovolj spomin. Potrebno je umevanje, razumevanje. »Kaj še vedno ne razumete in ne uvidite?« sprašuje Jezus. »Ali imate srce zakrknjeno? Oči imate, pa ne vidite, ušesa imate, pa ne slišite. Ali se ne spominjate, ko sem razlomil pet hlebov med pet tisoč

Ijudi, koliko polnih košar koščkov ste nabrali?» Rekli so mu: »Dvanajst.« »In ko sem jih razlomil sedem med štiri tisoč, koliko polnih košev koščkov ste nabrali?» Odgovorili so mu: »Sedem.« Tedaj jim je rekel: »Mar še vedno ne uvidite?» (Mr 8,17-21) Jezus vabi, da se spomnimo dejstev in doumemo tudi njihov pomen.

Volja pomeni vse tisto v človeku, kar je dar samega sebe, ljubezen in torej tudi molitev kot izražanje naklonjenosti, želje in navdušenja. Volja je molitev, zrenje, tolažba, odločitev in uresničitev. Pri tej metodi se spominjamo objektivnih dejstev in izrekov, ki z Božje strani veljajo tudi, kadar človek ničesar ne čuti, ne razume ali pa celo dvomi, ne zaupa in ne verjame.

Ta molitvena metoda in vse druge ustrezajo splošno veljavni dinamiki spoznavnega procesa. Človek izhaja iz *izkustva* in stika s tem, kar se dogaja; *branje* in *spominjanje* sta izkustvo Kristusa, ki utemeljuje in daje smisel vsej resničnosti. Iz izkustva se v človeškem spoznavnem procesu poraja intuicija ali hipoteza razlage in razumevanja z izkustvom pridobljenih podatkov; to je trenutek premišljevanja in razuma. Spoznavno dejanje je usmerjeno v izbiro, v sodelovanje srca, v sklep in odločitev; to je zrenje, volja z vsem tem, kar iz nje izhaja. Molitev v odnosu do Boga uresničuje dinamiko, ki poteka pri vsakem človeškem delovanju.

Utrinek:
Kahlil Gibran

O MOLITVI

Tedaj mi je rekla svečenica: Govori nam o molitvi. In odgovoril je, rekoč:

Vi molite v svojih nesrečah in svojih stiskah; da bi le molili tudi v polnosti svojega veselja in v dneh izobilja.

Kajti kaj je molitev, če ne izražanje vašega bitja v živi prostor?

In če zaradi olajšanja izlivate svojo mračnost v prostor, potem tudi iz veselja izžarevate zarjo iz svojega srca.

In če ne morete drugega kakor jokati, ko vas duša kliče k molitvi, naj vas vzpodbuja še in še, joku navkljub, dokler se ne začnete smejati.

Takrat, ko molite, se dvigajte, da se v zraku srečate z vsemi, ki molijo v tej uri in bi jih, razen v molitvi, nikoli ne srečali.

Naj bo zato vaš obisk v tem nevidnem svetišču namenjen samo zanosu in blagemu občestvu.

Kajti če vstopate v svetišče samo zato, da prosite, ne boste prejeli; in če vstopate tja zato, da se ponižate, ne boste povišani; celo če vstopate tja zato, da moledujete za srečo drugih, ne boste uslišani.

Dovolj je, da v nevidno svetišče vstopite. Ne morem vas učiti, kako molite z besedo. Bog ne posluša vaših besed, če jih sam ne izgovarja skozi vaša usta.

In ne morem vas naučiti molitve morja, gozdov in planin.

Toda vi, ki ste rojeni iz gora in gozdov in morja, lahko najdete njihovo molitev v svojem srcu.

In če samo prisluhnete v nočni mir, jih boste slišali govoriti v tišino:

»Naš Bog, ki si naš krilati jaz, tvoja je volja, ki v nas hoče.

Tvoja je želja, ki v nas hrepeni.

Tvoj je polet v nas, ki hoče spremeniti naše moči, ki so tvoje, v dneve, ki so tudi tvoji.

Ne moremo te prositi za karkoli, ker ti poznaš naše potrebe, še preden se porodijo v nas:

Tebe potrebujemo; in ko nam daješ več samega sebe, nam daješ vse.«

**16 Obrni se k meni in mi izkaži milost,
ker sem osamljen in nesrečen.**

Psalm 25 (24)

Na življenjski poti stojimo sami. Našega življenja ne more živeti nihče drug. Življenjske poti se približujejo in oddaljujejo, križajo in razhajajo z mnogimi drugimi potmi. Prinašajo ljudi, ki jih vzljubimo in v bližini katerih se počutimo srečni in izpolnjeni: naše starše, brate, sestre, življenjske sopotnike, naše otroke, prijatelje in sovražnike! Na ene se navežemo in si jih lastimo. Na njihovo bližino in prisotnost vežemo svojo srečo in jim nalagamo odgovornost zanjo. Ob njihovi prisotnosti se počutimo »popolni, celi«. Drugih bi se želeli znebiti in so nam odveč. Pozabljamo, da sami nimamo nič zaslug za to, da so tukaj ali da odidejo. Pozabljamo, da *vsako snidenje s seboj že prinaša tudi slovo*.

Vse v življenju ima svoj čas. In vse mine. Zato je tako pomemben ta trenutek tukaj in zdaj! Ni pomembno, *kaj se mi dogaja*. Pomembno je, kaj naredim s tistim/iz tistega, kar se mi dogaja.

Življenje dobimo v dar. Mnogi ljudje na naši poti so darilo - naš zakonec in otroci, pa tudi tisti, za katere si včasih mislimo, da so »sovražniki«. Poslani so nam, da nam pomagajo spoznati, da v sebi nosimo zaklad in polnost. Včasih je prav zato potrebno, da nekateri odidejo od nas! Nekateri pa moramo zapustiti sami. Gospod ve. Le prisluhni je treba. Tudi otroke dobimo v dar - da jih čuvamo in skrbimo zanje. Da jim pomagamo odkriti, kakšna je njihova pot, ter jih spremljamo in opogumljamo, da hodijo po njej. Ne uporabljamo jih, da bi *mi* lahko srečni hodili po svoji! Nalogo izpolnimo, ko lahko ljubeče opazujemo, kako hodijo po *svoji* poti - velikokrat zelo drugačni od tiste, ki smo si jo sami predstavljali ali želeli zanje!

V pravi ljubezni hodimo ob drugem, ne da bi postali odvisni drug od drugega. Težka je pot, na kateri se učimo nenavezanosti in sprejemanja tega, da se poti lahko tudi razidejo. Da se naučimo spoštovati pravico drugih, da z darilom življenja ravnajo po svojem srcu, tako kakor se mi ravnamo po svojem. Težko je sprejeti, ko srca nista (več) uglaseni in ko se začneta odzivati na različne klice. To nas lahko privede v stanje, ki ga pogosto imenujemo kriza. Zanimivo je, da kitajski jezik na primer ne pozna besede »kriza« - pismenka, ki naj bi predstavljala »krizo«, pomeni »priložnost«! V trenutkih krize bi se bilo tega dobro spomniti.

Zorenje in izkušnje nam pomagajo učiti se sprejemati večno resnico, da *vse mine*. Vse ima svoj začetek, razvoj in konec, ki je začetek nečesa drugega! Gosenica mora umreti, da bi se rodil metulj. Zato zase in za tiste, ki nas obkrožajo, naredimo največ, če lahko iz našega življenja spoznamo, da se posvečamo vsakemu trenutku posebej in se zavedamo, da je življenje kakor peščena ura. Zrno peska ne razmišlja o tistih preostalih zrnih, ki bodo še padla, in tudi ne o tistih, ki so že na drugi strani. Posvečeno je trenutku, ko zdrsne skozi ozki prehod med preteklostjo in prihodnostjo. Med vdihom in izdihom. Med včeraj in jutri. Mi sami pa ga obarvamo - z ljubeznijo, mirom, hvaležnostjo, radostjo ali jezo, očitkom, obžalovanjem, žalostjo ... In kaj si boste izbrali vi?

**Svojo dušo sem naravnal k njej (Modrosti)
in v čistosti sem jo našel.**

**Z njo sem pridobil srce že od začetka,
zato ne bom zapuščen. (Sir, 51,20)**

NAPOVEDNIK ZA PRIHODNJE KOLEDARSKO OBDOBJE

Pripravili: Helena Škrlep in Helena Reščič

Kakor je v navadi, smo se pred prihajajočim koledarskim obdobjem v odboru skupine SRCE na podlagi oddanih vprašalnikov dogovorili za program dogodkov v prihodnjem letu.

Letna srečanja bodo:

24. septembra (p. Vili, branje Sv. pisma)	25. februarja (D. Grgič o osamljenosti)
22. oktobra (mag. Martin Lisec: mediacija med in po ločitvi)	17. marca (p. Vili, priprava na veliko noč)
26. novembra (Simona Hiti o odvisnosti)	21. aprila (Vilma Moderc, zdravljenje s sv. pismom)
17. decembra (p. Vili, priprava na božič)	26. maja (p. Silvo, vzgoja v enostar. družini)
28. januarja (dr. Slatinek o ničnostih zvezah)	23. junija (Srečko Rutar o duhovni poti mož)
- ter poletni srečanja 28. julija in 25. avgusta

Duhovne vaje v tišini bodo predvidoma od **16.-18. novembra** in **7.-9. marca** v Ilirski Bistrici (z varstvom in programom za otroke).

Organizirali bomo tri delavnice: adventno v **soboto, 1. 12.**, s s. Zorico pri uršulinkah v Ljubljani (izdelovanje adventnega venčka in enourna duhovna priprava s tamkajšnjim župnikom);

cvetna v **soboto, 15. 3.**, pri uršulinkah v Ljubljani (izdelovanje butaric in enourna duhovna priprava s tamkajšnjim župnikom); slaščičarsko v **nedeljo, 27. 4.**, pečenje pa bo namenjeno brezdomcem.

Planinski izleti bodo v tem koledarskem letu v naslednjih terminih:

- dva dni **konec oktobra pohod po E-7** (vodi Marjana Kos);
- **sobota, 22. 1., pohod po Primorskem** (vodi Nevio Santin);
- **sobota, 2. 2., smučarsko-pohodni dan na Sv. Višarje**
- za **prvomajske praznike pohod E-7** (vodi Marjana Kos);
- **majski pohod E-6** Hrastovlje-Strunjan (vodi Marjana);
- **nedelja, 22. 6., romanje k Sv. Primožu** (organizira Helena Reščič)

Poletni teden v Trenti v domu Karitas od **6. do 13. julija**, če se bo zbralo najmanj 30 prijav odraslih in otrok, cena **24 evrov** na osebo za **prenočitev** (6 x 4 evre) in **24 evrov za hrano** (pri hrani imajo otroci 50-odstotni popust, če so otroci trije v družini ali več, pa 25-odstotni popust).

Poleti načrtujemo tudi štiridnevni pohod po E6 oz. E7.

V prihajajočem koledarskem obdobju bo predvidoma izšlo šest številk glasila. Obogatene bodo s prispevki ge. Dušice Grgič o medsebojnih odnosih. Na voljo bo tudi na internetnih straneh Duhovnega središča sv. Jožefa.

Odmevi:

OGLED RAZSTAVE ŽIVA BESEDA

V soboto 7. julija nas je pater Silvo Šinkovec prijazno povabil na razstavo o svetem pismu s pomenljivim naslovom: »ŽIVA BESEDA«. Ob njegovi razlagi je bila razstava še toliko večje doživetje, poleg kronološkega pregleda nastanka svetega pisma in slovenskih prevodov smo si z zanimanjem ogledali tudi nagrajene likovne in literarne prispevke z natečaja.

Če si kdo še ni utegnil ogledati razstave, to lahko stori do konca septembra.

Odmevi: Pohod po evropski pešpoti E-7
Priprave: Marjanca Kos, Marija Cigoj, Helena Škrlep, Alenka Tomc

1. dan: mejni prehod Robič-Planina Kuhinja

Slovenski del evropske pešpoti E-6, ki v Evropi poteka na severu od Baltika in na jugu do Grčije, v Sloveniji pa od Radelj ob Dravi do Strunjana, smo že skorajda prehodili. Zato smo se za štiridnevno poletno potepanje preselili na E-7, ki povezuje zahod Evrope z vzhodom, v Sloveniji pa se hodi od Robiča pri Kobaridu in vse do Mure. Obe evropski pešpoti se križata ravno v Sloveniji - v Predgozdu (nad Iško). Upamo, da nam bo z vztrajnostjo in pravimi koraki v pravo smer uspelo pokrižati Slovenijo z lastnimi nogami.

Sedem palčic in en Sneguljček - tako bi se lahko imenovala pohodniška ekipa, ki se je 2. avgusta pogumno podala na pot: Albina, Alenka, Helena Š., Marija C., Marjana, Silva, Vilma, in Tone smo se zbrali na železniški postaji na Bledu in se z vlakom po progi, polni predorov in lepih razgledov, odpeljali do Mosta na Soči. Od tod smo se s kombijem zapeljali na mejni prehod Robič in med tem živahno kramljali z voznikom domačinom. Malo se mu je zdelo čudno, da nas pelje tja, posebno ker bomo skoraj po isti poti hodili nazaj proti Kobaridu, pa še plačali smo mu za to. Ampak je že prav začeti na začetku, za nas na najzahodnejšem delu slovenske E-7.

Na ramenih smo kmalu začutili težo naših nahrbtnikov, na licih pa vročino avgustovskega dne. Markacije so nas res vodile nazaj po asfaltni cesti. Ampak pod cesto je tako vabljivo šumela Nadiža, da smo se že kar na začetku odločili za avanturo: zapustili smo varnost markacij in se po vrbovju prebili do reke. Nekateri smo pot nadaljevali kar po vodi, drugi pa ob njej. Uživali smo v bistrini ne premrzle Nadiže in kakor otroci čofotali po njej. Prišli smo do tolmunov in nekateri smo tudi zaplavali. Bilo je še več drugih kopalcev, večinoma na bregu.

V prijetni senčki smo se z molitvijo obrnili k Bogu, prebrali Božjo besedo tistega dne in se s pesmijo podali po ravnem do Kobarida. Za ogled muzeja nismo imeli časa, za kosilo pa. Kajti čakal nas je še kar lep kos poti do prenočišča. Žal ga je spet večinoma prekrival asfalt, ki je povzročil kar nekaj žuljev na naših podplatih. Ob rojstni hiši Simona Gregorčiča v Vrsnem smo malce posedeli. Že je padal mrak, ko smo dosegli planinsko pot, ki je vodila do Planine Kuhinja pod Krnom. Na njej smo se malce razkropili, malce izgubili, malce prestrašili zaradi krav in bikov, ki se niso hoteli umakniti ... Sijale so zvezde, ko smo prišli do koč. Sprejela nas je svetla in topla koč in prijazna oskrbnica, ki se je v vseh ozirih potrudila za naše udobje.

Drugi dan: Planina Kuhinja - vas Krn - Pretovč - Javorca - Zatolmin - Tolmin

Za drugi dan je bilo načrtovanih sedem ur hoje. Zato smo se dogovorili, da vstanemo bolj zgodaj in odrinemo okoli šeste ure. Oskrbnica nam je pripravila zajtrk, še fotografirali smo se skupaj pred koč in se poslovili. Napovedan je bil dež, a oblaki so bili videti visoko. Pa nismo hodili pol ure, ko se je stemnilo in začelo deževati. Po postanku in premisleku smo se odločili, da gremo naprej, pod dežniki in pelerinami.

Pot nas je peljala po razpotegnjeni vasi Krn, malo po planem, malo po gozdu. Ko smo že nekaj časa hodili, se je zabliskalo in silno zagrmelo. Moralo je treščiti zelo blizu. Vse nas je enako skrbelo - kaj, če bo treščilo, mi pa nosimo dežnike in kovinske pohodne palice ... In vendar smo menili, da se nevihta že oddaljuje, in smo v

zaupanju v Božje varstvo krenili naprej. Med potjo smo naleteli na spominsko tablo, ki so jo vaščani postavili umrlemu puščavniku, živečemu v samotni gozdni jami. Očitno so ga spoštovali v tej njegovi različnosti.

Dež pa je kar padal in nas močil. Hodili smo po planinah Pretovč, Medrje in Laška seč, kjer smo se v opustelem hlevu malo ustavili in prevedrili še enega od nalivov. Nekateri so bili precej premočeni, predvsem so popustili njihovi športni copati. V dežju smo prispeli do zaselka Črča. Ustavili smo se pri spominski cerkvi Sv. Duha na Javorci (571 m). V njenem predverju smo srečali popotnika, ki sta nas pogostila s tamkajšnjo skuto in nam vedela veliko povedati o tem svetišču, o vojnih dogodkih in ostalinah. Leta 1916 so cerkvo po načrtih R. Geylinga zgradili avstro-ogrski vojaki v spomin na skoraj tri tisoč soborcev, ki so umrli na bližnjih pobočjih Slemena, Maznika, Batognice, Mrzlega vrha in drugih. Ni bila odprta, a skozi dveri smo lahko pokukali v njeno živobarvno notranjost. Na stenah so v lesene plošče vžgana imena padlih, tudi Slovencev ... Ob njih je napis »Sovraštvo ne sega prek pepela umrlih«. Sem složno hodijo katoličani, protestantje, pravoslavni, judje, muslimani, pa tudi ateisti.

Potem smo si ogledali še mogočen bunker v bližini, vzidan v zemljo v treh nadstropjih. V notranjosti smo se s pesmijo in molitvijo spomnili na vojake, ki so preživljali hude čase v teh prostorih. Hitro smo se pobrali iz tega neprijetnega podzemlja in zunaj nas je pozdravilo sonce. Posedli smo, pokosili in se odpočili. Prebrali smo berilo in evangelij tistega dne, molili in zapeli še nekaj "naših". Potem smo nadaljevali pot proti Tolminu. Spet je začelo deževati. Hodili smo čez pašnike in Alenka je morala prav pošteno povzdigniti glas in roke, da je razgnala čredo krav, ki so nam začele slediti. Očitno so se naveličale slabega vremena in hotele z nami v dolino.

V Zatolminu smo se spomnile, da je Tone ravno tiste dni praznoval rojstni dan. Vilma je odtrgala zanj lepo sončnico, ne da bi slavljenec kaj opazil. Pred Kozlovim robom, osamelim stožčastim hribom pred Tolminom, je dež dokončno ponehal, pojenjale pa so nam tudi moči. Komaj smo čakali, da pridemo do svojih apartmajev. Tam smo se okopali, preoblekli in posušili. Privoščili smo si večerjo v gostilni in potem smo izvedle "presenečenje" za Toneta. Alenka mu je na poti skovala pesmico in skupaj s sončnico smo mu zaželele še veliko sončnih dni ter se mu zahvalile, ker je vztrajal na poti z nami ženskami.

Ko smo končno ležali v postelji, sem pomislila, koliko milosti smo bili deležni na današnji poti. Zahvalila sem se Gospodu za dan, za prijatelje in za sposojeni dežnik.

3. dan: Tolmin-Planina Razor

Kakor smo se domenili že zvečer, sta se skupini dobili pri našem apartmaju ob 8h zjutraj, a še pol ure je trajalo, da smo se res odpravili: Tone je moral zgledno poskrbeti za sinočnje darilo, sončnico, da mu ne bi med potjo shirala v vročini. Potem smo se še pol ure zadržali v Mercatorjevi trgovini in se končno znašli na markirani poti, ki je vodila mimo vojaškega pokopališča Loče. Pretreslo nas je preprosto, a obsežno grobišče 6000 vojakov, prekopanih sem z vse soške fronte. Potem smo v polnosti doživeli globoko sotesko bučne Tolminke na sotočju z Zadlaščico - Tolminska korita; kot pohodniki nismo plačali vstopnine. Povzpeli smo se tudi v Dantejevo jamo, kjer naj bi bil veliki italijanski pesnik dobil navdih za svoj Pekel.

Spet je bilo nekaj asfalta do Zadlaza - Čadrga in pred Tolminskimi Ravnami, odrešilni sta bili dve bližnjici skozi gozd. Zmolili smo žalostni del rožnega venca. Pred seboj smo ves čas lahko gledali Planino Razor, naš sobotni cilj, in smukali sadje ob poti, a povzpeti se je bilo treba za 1000 metrov. Pot ni bila dolga

za dnevno hojo in označbe so bile dobre, zato smo si privoščili daljši počitek na Tolminskih Ravnah pod mogočnim Tolminskim Migovcem.

Medtem sta se dodatnih višin željni Alenka in Helena dogovorili, da odrineta s počivališča prej in se vzpneta na katerega od vrhov nad planino. Rečeno - storjeno. Pisalo je dve uri do kočice in ob 4h popoldne sta jo že dosegli. Ker sta medtem ugotovili, da vodi Slovenska planinska transverzala na Vogel (1922 m) in da je do tega vrha 1.45 minut, sta se odločili zanj. Skoraj nista srečali drugih planincev, čeprav je bila pot krasno speljana in sta bili na grebenu poplačani s prečudovitim razgledom: na Bohinj in triglavsko pogorje ter levo in desno na Spodnje Bohinjske gore in Idrijsko-Cerkljansko hribovje na JV. Lahko sta gledali nazaj na Tolmin in njegov Kozlov rob, čeprav sta južni pogled delno zakrivala Zabiški Kuk in gozdnati Jalovnik. Tudi Planino Razor in vas Tolminske Ravne je bilo razločno videti. Ravno do noči, da sopotnikov ni skrbelo zanju, sta se vrnili h kočici.

Ko smo hodili po planinah in mimo planšarij, se nam je zahotelo pravega, domačega kislega mleka in skute. A smo razočarani ugotovili, da je lažje dobiti tolminsko kislomleko in pretovčevsko skuto na koseški tržnici kakor v teh prelepih hribih. Ko smo prispeli na Planino Razor, nas je pozdravil trop krav in spet smo povprašali po skuti. Bili smo prepozni - skuta je že bila oddana. Ampak Vilma je s svojo prisrčnostjo in hudomušnostjo le očarala sirarja in zvečer je bila deležna ona in z njo vsi drugi skodelice res dobre domače skute. Najbrž ji je odstopil kar svojo porcijo. Za to pozornost smo se mu lepo zahvalili.

Dve sta šli zgodaj spat, preostali pa smo se z branjem dnevnih beril in evangelija ter pesmijo zahvalili Bogu za še en lep dan in varno pot. Najbrž so kriva leta in ne toliko dva iz skupine vipavskih planincev (pomagala sta nam rešiti nekaj žuljev, potem pa se nista spravila iz sobe, tako da smo bile pri oskrbniku zatožene, da delamo kraval po 22. uri), da se kljub prijetnemu nočnemu hladu in udobni postelji ni dobro spalo. Ampak novi, zadnji dan nas je z jutrom poživil.

4. dan: Planina Razor-Grant

Vipavski planinci so bili že bogvečje, ko smo mi šele umirjeno zajtrkovali. Pa nas je prijetno sonce v pričakovanju lepega hitro zvalilo na pot, sprva po gozdu. Na prijetni jasi ob lovski kočici smo si odpočili in pomalicali. Ko smo ob razgrnjenem zemljevidu proučevali našo pot, se je iz gozda prikazala - kako je Slovenija majhna - Marjanina znanka z možem, domačinom iz teh krajev. In smo dobili vodnika, ko smo ga najbolj potrebovali. Skupaj smo se po mulatjeri, ki so jo zgradili Italijani (tu je bila nekdanja meja), podali po pobočju južnih Bohinjskih gora pod Voglom in Rodico. Odirali so se nam prekrasni pogledi na njihove vrhove in v dolino. Naš vodnik nam je nizal imena krajev, zvedeli pa smo tudi marsikaj o njihovi zgodovini.

Na razglednem mestu smo se poslovili in nadaljevali pot po svetu nekje vmes, kjer diši po visokogorju, čeprav pot nima vzponov in spustov, saj poteka vzporedno z grebenom. Treba pa je bilo biti previden. Bele skale, jeklenice, celo predorček, a nikjer nobenega človeka. Ta del poti je bil res nekaj posebnega.

Nad vasjo Grant smo skrenili z mulatjere in se spustili v civilizacijo. Naproti nam je prihitel Marjanin sorodnik Miha. Topel sprejem se je nadaljeval tudi doma. Ni nam še uspelo zamenjati prepotenih majic, ko je njegova žena že zapolnila mizo z dobrotami - lačni želodčki pa so se razveselili okusne pehtranove potice in dišeče kave. Prijeten nedeljski klepet bi se zlahka zavlekel v pozne popoldanske ure, a bili smo še daleč od doma in posloviti se je bilo treba. Po ozki in ovinkasti cesti do železniške postaje Grahovo sta nas prepeljala g.

Miha in soseda - študentka ekonomije. Spretna šoferka se je med vožnjo razgovorila in zanimivo je bilo prisluhniti opisovanju njenega življenja in šolanja ter njenemu pogledu na prihodnost domačega kraja.

Vožnja z vlakom skozi Baško grapo je kar prehitro minila. Komaj smo si izmenjali vtise ob izteku prve štiridnevne hoje po E-7 in si zaupali želje o nadaljnjih etapah, že smo bili na Bledu. V avtomobile, ki so od četrtega čakali na železniški postaji, smo zložili nahrbtnike, iz njih pa vzeli kopalke in brisače. Najbolj zagnani del ekipe je ujel pozno popoldansko sonce in zaplaval v topli jezerski vodi. Nekaj jih je v Zaki le namočilo noge, tri pa so odšle za vse nakupit okusne blejske kremne rezine.

Nedelja se je počasi iztekala in iz želje po sv. maši smo zapeljali na skoraj izpraznjeno parkirišče na Brezjah. Pred podobo Marije Pomagaj smo se vsak v svojem srcu zahvalili za varstvo na poti in poprosili Božjega blagoslova za poti in dneve, ki nas še čakajo. V naših srcih so odmevale besede psalmista: »Dni naših let je sedemdeset let, če smo krepki, osemdeset let in največ od njih je trud in nečimrnost, zakaj hitro minejo in mi odletimo. Uči nas šteti naše dni, da pridemo do srčne modrosti. Dobrotljivost Gospoda, našega Boga, naj bo nad nami in delo naših rok nam podpiraj!« (Ps 90, 10.12.17) Po sv. maši smo pred kipom Svete družine prižgali svečo in prisluhnili Marjanini molitvi za naše družine ravno v trenutku, ko se je zahajajoče sonce kakor biser zalesketalo v izvotljeni notranjosti kipa.

Pred slovesom smo še enkrat sklenili krog in v napevu skozi lesket solz izrekli drug drugemu: »A mi se bomo srečali, se videli še kdaj. Nasvidenje, prav vsi, vi bratje, nasvidenje še kdaj ...«

Odmevi:

Romanje na Sveto goro

Pripravil: Srečko Rutar

Bila je malce puščobna in z meglo pokrita sobota, 8. septembra, ko so se člani skupine SRCE odpravili na romanje na Sveto goro ter na ogled samostanov v Kostanjevici in Svetem Križu. Toda to ni bila navadna sobota, ampak tudi Marijin praznik, mali šmaren. Prav zato je bilo v srcih srčkov čutiti posebno blagoslovljeno razpoloženje in zato se glavni organizator Tomaž ni posebno vznemirjal, ko se je ob dogovorjeni uri pojavila le polovica prijavljenih. Ob pol devetih je mali avtobus z dvajsetimi potniki zapeljal proti Novi Gorici. Helena je vse obdarila z obsežnim gradivom z zgodovinskimi in umetnostnozgodovinskimi podatki o omenjenih treh krajih našega romanja, p. Vili pa je takoj udeležil svojo vlogo duhovnega voditelja. Blagoslovu in molitvi je sledila meditacija po odlomku iz Svetega pisma. Vsak si je sam izbral citat, napisan na raznobarnih lističih, ki jih je ponudil neutrudni pater. Globlje ko so naša srca tonila v meditaciji, bolj se je topila megla in nenadoma smo se znašli v prekrasnem, s soncem obsijanem dnevu, ki nam ga je Bog podaril, da prebudi v nas radost in hvaležnost.

Polni notranjega veselja in lepote, ki nas je obdajala, še opazili nismo, kdaj smo prispeli pod vznožje Svete gore. Od tam smo se peš odpravili do cerkve. Vsak v svojem ritmu, s svojimi mislimi, ki jih je delil s sabo ali s spremljevalcem. Pot ni bila hudo naporna, tako da je bila tudi manj veščim hoje prijetna in navdihujoča. Na vrhu nas je s svojo lepoto pozdravila bazilika, izklesana iz sivega kamna. Sledil je počitek ob kavici, čaju, sendvičih in sladkarijah. Vse te zemeljske potrebe je dopolnil pogovor o žgočih problemih - osebnih in družbenih. P. Vili se je šel pripraviti za maševanje, mi pa smo krenili proti baziliki, kjer smo srečali Marto, vedno nasmejana članico naše skupine. Bila je s prijatelji, ki so praznovali zlato poroko; prepevali so in prekipevali od zadovoljstva. Povabili smo jih k maši.

P. Vili je s svojo naravno preprostostjo, zrelostjo in modrostjo ustvaril enkratno praznično vzdušje v čast Devici Mariji in vseh nas, ki nas Marija tudi v najbolj črnih trenutkih navdihuje, da najdemo v sebi Kristusa in stik z Bogom. Samo Bog nas lahko reši vseh notranjih zablod in zagat, če se mu odpremo za sodelovanje. Brez tega sodelovanja, brez Božje pomoči, obtičimo nezadovoljni, nesrečni, zamorjeni in kritikantski. Bila je res neponovljivo lepa maša, kakor da se je vseh sodelujočih dotaknila Marija.

Po maši smo se odpravili v samostan Kostanjevica pri Novi Gorici, ki ga upravljajo frančiškani. Eden od patrov nam je predstavil njegovo zgodovino. Vendar nas ni posebno zanimala, saj smo jo imeli zapisano v svojem

gradu. Z veseljem pa smo si ogledali prenovljeno in res lepo knjižnico Stanislava Škrabca, enega od utemeljiteljev sodobnega slovenskega knjižnega jezika.

Dan je bil še vedno čudovit, ko smo se odpravili v Sveti Križ, kjer je živel in pridigal Janez Svetokriški, naš verjetno najznamenitejši pridigar. Nekaj odlomkov iz njegovih pridig, ki so še danes poučne in zanimive, nam je prebral p. Vili, da bi začutili njegovega iskričevega duha in čar baroka, obdobja, v katerem je živel ta veliki Janez. Razgledali smo se tudi po samostanu. Prišli smo ravno na poročni obred in si nismo mogli kaj, da mu ne bi prisostvovali. Marsikomu od nas je zaradi lastnih spominov vzbudil nasprotujoča si čustva.

Ker pa se je dan že prevešal v večer, smo se zapeljali proti Ljubljani. Tam smo se poslovili in vsak je šel domov z novim doživetjem v srcu.

Srečko

DUHOVNE VAJE

SKUPINA SRCE VABI

na

DUHOVNE VAJE ZA LOČENE IN RAZVEZANE S POSEBNIM PROGRAMOM ZA OTROKE

Kdaj: pet, 16/11/2007 - 20:00

Kje: v Ilirski Bistrici pri sestrah, do 18. 11. po kosilu

Naslov: Zdravljenje z Božjo Besedo

vodi: p. Viljem Lovše DJ; s seboj prinesite Sveto Pismo, zvezek in pisalo.

Program za otroke: s. Martina Radež in gospa Davorina Petrinja.

Prijave sprejema: Helena Reščič, 041 664-842; helena.rescic@kks-kamnik.si

Koledar prireditev v septembru, oktobru in novembru 2007

- **Zavod sv. Ignacija** - Jezuitsko izobraževalno središče vabi k vpisu v Šolo za poslanstvo. Izvajamo pet programov: Sveto pismo, Osebnostni razvoj, Vodenje krščanskih občestev, Duhovno spremljanje in Učiteljeve poti razvoja. Vpis: do 27. 9. 2007. Podrobnosti: ri2020@rkc.si, tel. 01/23 - 22 - 076 ali 031 - 658 867.
- Kako razvijati samozavest in samospoštovanje? Vabimo vas na seminar **Spodbujanje razvoja samozavesti in samospoštovanja**. Seminar opozarja na ključno pomembnost samospoštovanja pri učiteljih, starših in otrocih. S predavanji in vajami osvetli povezanost med osebnostjo, vedenjem ter učno (ne)uspešnostjo. *Vodi:* mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. *Kotizacija:* 95,00 EUR
Samoplačniki: 65,00 EUR izvedba: Ljubljana; **Datumi srečanj:** ponedeljek, 17.00 - 18.45; 15. 10. 07, 29. 10. 07, 12. 11. 07, 26. 11. 07, 10. 12. 07, 7. 1. 08, 21. 1. 08, 4. 2. 08
Prijava: do 4. 10. 2007 2. izvedba: Celje, **18. - 20. 4. 2008** Prijava: do 10. 4. 2008 Prijava: 01/43-83-987, dkps.seminarji@gmail.com
- DKPS vabi na seminar **Osebni dnevnik I.** izvedba: 19.-21. 10. 2007 (1. del) in 23.-25. 11. 2007 (2. del) II. izvedba: 18.-20. 1. 2008 (1. del) in 15.-17. 2. 2008 (2. del) III. izvedba: 11.-13. 4. 2008 (1. del) in 16.-18. 5. 2008 (2. del) *Trajanje seminarja:* 32 ur, *Število udeležencev:* do 60 *Ciljna skupina:* posamezniki ali skupine *Vodi:* mag. Silvo Šinkovec s sodelavci **Prijava:** 01/43 83 987 dkps.seminarji@gmail.com
- **DAN OSEBNEGA DNEVNIKA** Namenjen je vsem, ki so že bili na 1. in 2. delu seminarja *Osebni dnevnik*. *Trajanje:* 8 ur *Število udeležencev:* do 60 *Ciljna skupina:* osebe, ki so že bili na 1. in 2. delu seminarja *Vodi:* mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. Izvedba: **27.10.2007 in 26.4.2008** Prijava: **01/43 83 987** dkps.seminarji@gmail.com
- Seminar: **NENASILNO SPORAZUMEVANJE:** pomaga prepoznavati nasilno vedenje in usposablja za vodenje komunikacije tako, da se nasilno vedenje ustavi. Po metodi M. B. Rosenberga pomaga razvijati veščine, ki so potrebne za ustvarjanje kulture nenasilnega sporazumevanja v šoli. *Trajanje:* 16 ur *Število udeležencev:* do 15 *Vodi:* Marjan Žveglič Izvedba: 30.11.-1. 12. 2007 7.-8. 3. 2008 Prijava: 01/43 83 987; dkps.seminarji@gmail.com

SKUPINA SRCE VABI

NA KOSTANJEV PIKNIK

v nedeljo, 30. septembra. Zborni mesto je ob 13. 30 pri Avtošoli na Ježici
Podrobnosti in prijave: Tomaž Rozman, tel: 041 647 212

Po zaslugi p. Silva Šinkovca mi je prišla v roke odlična knjiga *Inteligentna čustva*, ki jo je napisala psihoterapevtka Frances Wilks iz Velike Britanije, med drugim voditeljica programov za osebni razvoj na City University. Ko sem jo bral, sem spoznal, da se človek ne more razviti sam od sebe in da nobeno čutenje ni negativno. Negativno pa je, če čutenja ne smemo izraziti. Prav to me je spodbudilo, da sem se odločil predstaviti knjigo ter jo priporočiti v branje in proučevanje.

Knjiga pove, zakaj je čustvena inteligenca tako pomembna. Uči nas, kako jo lahko okrepimo in poglobimo, da živimo uspešneje in bolj izpopolnjeno. To je zelo pomembno, saj se sredi čustvenih viharjev počutimo zelo neprijetno, kakor da bi bili »pod strelskim ognjem«. Ko znamo slednje preseči in živeti z ognjevito vročino silne strasti, ne da bi izgoreli, dosežemo stanje milosti.

Moč čustev je nakazana že v uvodu. V prvem delu se avtorica loti ustvarjanja pravega razpoloženja. K temu sodijo čustvena pismenost, razmerje med razumom in čustvi, čustva kot učitelji, moški mislijo - ženske čutijo, razvijanje notranje družine in bodite sami svoj čustveni mentor. Drugi del knjige je namenjen petnajstim čustvom: napadalnosti, jezi, tesnobi, dolgčasu, depresiji, zavisti, strahu, žalosti, krivdi, sovraštvu, upanju, osamljenosti, ljubezni, ponosu in zavrnitvi.

Avtorica konča knjigo z epilogom, v katerem razlaga, kako negujemo radost ter kakšna je razlika med radostjo in srečo. Piše: ... *radost in sreča nista ista stvar, vendar ju velikokrat zamenjamo. Radost je oblika milosti, ki smo je deležni, kadar se nečemu obvežemo. Pride lahko v najbolj groznih in depresivnih okoliščinah. Sreča pa je na drugi strani čustvo, ki ga sproži ugoden zunanji dražljaj. Radost je povezana s tukaj in zdaj, sreča pa se ukvarja s prihodnostjo.*

Ko opisuje **čustvo osamljenosti**, nam razloži, kaj je osamljenost, kako jo občutimo, zakaj se počutimo osamljeni, kaj so korenine osamljenosti, kakšen je razvoj skrbnih notranjih staršev, kateri so sprožilci osamljenosti, kako prekiniti krog osamljenosti ter ustvariti nove stike zaupnosti in samote, pa tudi kakšna je preobrazba osamljenosti. *Osamljenost, piše avtorica, je v bistvu očitno izražanje potrebe po ljubezni.* Občutimo jo različno, najpogosteje pa kot:

- *občutek, da si čisto sam,*
- *občutek, da so te vsi zapustili,*
- *občutek notranje praznine,*
- *prepričanje, da si odrezan od drugih (ki se imajo dobro),*
- *ne želiš komunicirati z drugimi,*
- *prepričan si, da se te drugi izogibajo.*

Pri tem se navadno sproža čustvo *obupa, žalosti, strahu, nepomembnosti, zavisti in sramu*. Spremljajo nas lahko občutki največje črnogledosti in razmišljanje o samomoru, ki je največkrat iskanje načina, kako bi izrazili potrebo po koreniti spremembi stanja.

Včasih poskušamo pot tega čustva »kupiti«, namesto da bi se z njim spopadli in ga temeljito predelali. Najpogosteje ga »kupujemo« s pretirano zapravljenostjo, popivanjem, drogiranjem, prenačanjem ali katero koli drugo dejavnostjo, ki bi nam spremenila razpoloženje. Ta strategija ne deluje, kajti ko bo učinek vina, droge ... izginil, se bo občutek osamljenosti vrnil. Druge preobleke osamljenosti pa so napadalno vedenje, čezmerno delo in sploh vse, kar nas omamlja in omrtviči.

Bistveno je pretrgati krog osamljenosti. To storimo tako, da sklenemo novo prijateljstvo. Ni nujno, da je to človek. Lahko je domača živalca ali kaka dejavnost, npr. konjiček.

Ko pa skrbimo sami zase, smo pravzaprav sami sebi skrbni starši. Zanimivo je, da ko se povežemo s skrbnimi notranjimi starši in razvijemo zaupnejše zveze s prijatelji, partnerjem ali ljubimcem, se naša osamljenost spremeni v radosten občutek samote. Ker občutimo notranjo podporo, se ne počutimo več osamljeni - tudi, če smo fizično sami. Namesto da gledamo nazaj v svoj paradiž, se pričnimo povezovati s svetom in v njem ustvarjalno delujemo.

Še nekaj besed o **čustvu ljubezni**. Avtorica ugotavlja, da je ljubezen v bistvu nespoznavna. Po drugi strani pa je moč, ki motivira in je podlaga za večino naših čustvenih stanj.

V nadaljevanju piše: *V vseh nas je skrivno hrepenenje po popolni ljubezni. Osamljenost je očitno izražanje potrebe po ljubezni, kakor je zavrnitev izraz razočarane ljubezni. Strah se boji izgube ljubezni, sovraštvo je druga stran njenega kovanca, depresija in osamljenost pa hrepenita po ljubezenski strasti. Žalost objokuje izgubo ljubezni, napadalnost jo brezplodno poskuša ujeti in jeza besni, ker je nikjer ne more najti. Ponos želi ljubezen, vendar je preponosen, da bi ji dovolil premagati obrambne zidove, upanje hrepeni po njej in tesnoba je zaskrbljena, ker se zdi, da je ljubezen protislovna ali odsotna. **Tako je ljubezen dobesedno v srcu stvari.*** Spoznamo se z različnimi vrstami ljubezni: starševsko, bratsko in romantično.

O vsem drugem pa si preberite v knjigi, ki je napisana v razumljivi in lepi slovenščini. Mogoče boste pri tem tudi vi ugotovili, kako se nam včasih pojavljajo čutenja in doživljanja, ne da bi vedeli od kod in kako bi jih poimenovali.

Oglasi, obvestila

- Prvo srečanje skupine v tem šolskem letu bo v ponedeljek, **24. septembra 2007**. Sledila bodo srečanja: 22. 10. 2007, 26. 11. 2007, 17. 12. 2007, 28. 01. 2008, 25. 02. 2008, 17. 03. 2008, 21. 04. 2008, 26. 05. 2008 in 23. 06. 2008
- Od 24. septembra dalje bodo na voljo **majice z emblemom skupine SRCE po ceni 8 EUR**.
- **Prostovoljne prispevke lahko oddate na vsakem srečanju skupine SRCE ge. Cvetki Videnič.** Če vam bolj ustreza, jih lahko nakažete na transakcijski račun Rezidence sv. Jožefa, št. 02014-0253671357, s pripisom: za skupino SRCE (darovi za Duhovno središče, Nova Ljubljanska banka, d. d., podružnica Moste).

* * *

- **Vsa glasila skupine SRCE so na voljo na spletni strani jezuitov: <http://jezuiti.rkc.si/?q=node/view/40>.** Tudi sicer ste vabljeni, da obiščete to stran, saj so na njej sveži podatki o dogodkih, duhovnih vajah ...
- Vsi bralci glasila SRCE ste nagovorjeni, da ga popestrite in obogatite s svojim prispevkom. Pošljite ga po e-pošti: helena.rescic@kks-kamnik.si, ali na naslov: Helena Reščič, Ljubljanska 21e, 1241 Kamnik.